

IVAN BINAR

Sloneček Malej ve světě širém

Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

PRÁH

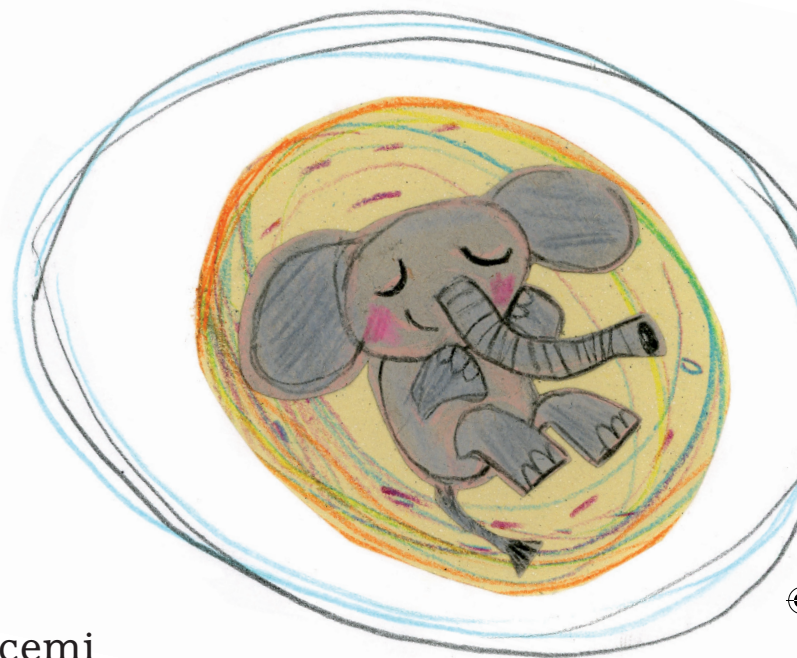
*Kniha vyšla s laskavou podporou
Ministerstva kultury ČR.*

Copyright © 2019 by Ivan Binar
Illustrations © Eva Sýkorová-Pekárková, 2019
Graphic Design © Daniela Danielová, 2019
Copyright © Nakladatelství Práh, 2019

ISBN 978-80-7252-795-3
All rights reserved.

Je to podivné, ale je tomu tak: sloneček Malej se vyklubal v porcelánu. Nic nevhodnějšího si nemohl vybrat. Ale copak si to vybral sám? Sloní vejce už tu leželo mezi šálky a talířky, konvicemi a hrnký hodně dlouho – a nic. Neví se, kdo je tam snesl nebo položil či odložil, jako by se tam samo ocitlo. Je krajně nevhodné přechovávat sloní vejce v křehkém porcelánu, co když se z něj vyklube slon? Slon v porcelánu je hotová katastrofa. Aťsi jenom docela malý sloneček, malinkaté slůňátko, pořád je to – mezi námi – slon. Kterýkoli ze slonů je pro porcelán hotové neštěstí.

Nikdo neví, jak dlouho sloní vejce v porcelánu bylo a proč se z něj sloneček Malej vyklubal zrovna teď. Dneska už nám to nikdo neřekne. Možná příchod jara, změna teploty a vlhkosti vzduchu vytvořily v porcelánu příznivé podmínky pro líhnutí a sloneček se mohl vyklubat. Docela sám, bez cizí pomoci. Něco takového se rozhodně nestává každý den... Hned po vyklubání musel být krajně opatrný, aby v porcelánu něco nerozbil. Stačí se nevhodně zavrtět... a je to tady: hrneček na tisíc střepů, veverka z Míšeň na kusy! Bylo by to nepříjemné, sotva přijít na svět, a už mít na svědomí hromádku neštěstí. Míšeňský porcelán je drahý špás. K takovému neštěstí naštěstí nedošlo. Sloneček Malej se šikovně vyhnul a míšeňská veverka mu za to nabídla kousanec z oříšku lískového, taky míšeňského.

„Děkuji ti, míšeňská veverko, rád bych si kousl, jenže my sloni zrovna oříšky nemusíme. Kdyby tak byla jahoda... Mňam!“

„Jahody budou až v létě, na jaře teprve kvetou,“ řekla veverka. Pravda, bylo zrovna jaro s listím čerstvě vyloupnutým z pupenů

a ledacos už kvetlo; ku příkladu sedmikrásky a pampelišky. Něco už bylo dokonce odkvetlé; ku příkladu sněženky, bledule a krokusy.

„Budu se muset spokojit se sedmikráskou. Také sedmikrásky slonům chutnají. Když nejsou jahody...“

Sloneček Malej chvíli pobyl s míšeňskou veverkou v porcelánu, jakmile chvíle uplynula, vydal se do světa širého, ca-rára bum. Měl k tomu dva důvody. Za prvé, aby v porcelánu něco

nerozbil. I když je opatrný a nic takového nemá v úmyslu, může se to stát raz dva. – A za druhé, protože měl hlad a v porcelánu sedmikrásky nerostou, kdežto ve světě širém je zjara sedmikrásek habaděj.

Kdyby byl sloneček Malej zkušeným slonem, určitě by ho udivilo, že míšeňská veverka je větší než on, slon. Jenže sotva vyklubaný sloneček neměl s ničím žádnou zkušenost, a proto se ničemu nedivil. Nebo lépe, divil se všemu, protože nic neznal a všechno v porcelánu bylo velice zajímavé. Což teprve ve světě širém, co tam na něj čeká...

Kotě Florián už bylo na světě dost dlouho na to, aby na něm vyrostly chlupy jako na veliké kočce, chlupy huňaté, bílé a černé. Mělo už jasnou představu, čím bude, až vyroste. Dá se k hasičům. V hasičské zbrojnici bude chytat myši. S oblibou rozkousávají hadice a pak se s rozkousanými hadicemi nedá pořádně hasit.

Florián se na své životní poslání už teď důkladně připravuje. Už dokáže ulovit Kubíkovu šňůrku od tenisek. Hasiči z něj budou mít v hasičské zbrojnici užitek. Zrovna teď objevilo kotě ve škvíře mezi dveřmi do sklepa cosi podlouhlého, holého, čipernou žížalu. Druhý konec je schovaný za dveřmi ve sklepě. *Jak asi ten druhý konec vypadá?* uvažoval Florián. *Měl by být stejný jako ten první... Jestli je to žížala.* Florián nemeškal a bez rozmyslu po žížale skočil a zaťal do ní drápky. Žížala to nebyla.

V tu chvíli se sklepní dveře rozletěly a v nich stanul... Myšisko! Nebezpečný hlodavec se strašlivými zuby žluté barvy, dennodenně přibrušovanými. Tímto Myšiskem straší kočky mámy nezbedná koťata. Florián myslel, že si to máma vymyslila, a teď to má! Myšisko švihlo žížalou, až to zasvištělo Floriánovi kolem uší. Vždyť to není žížala, vždyť je to Myšiskův olysalý ocas! Chňap! A držel Floriánovu všetečnou tlapku v zubech. Jen tak ji nepustí.

